

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,59.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

INTENCIONS

EL MALESTAR DELS POBLES

Quan la monarquia convertia el país en una clauoguera pestilent, la dictadura resuscitava en els pobles el feudalisme. Cada poble tenia un—o més d'un—senyor feudal. I cada senyor feudal la seva cort. —Recorden, i mai no ho recordareu tan bé com en aquesta ocasió, que en català nomenem cort el lloc on tenen els porcs.

Eren uns senyors feudals pudents i analfabets. I lladres, val a dir-ho tot. Lladres emparats pel rei lladre. A tout seigneur, tout honneur.

Crèiem, en advenir la República, que aquest caciquisme innoble, que aquesta odiosa tirania rural, desapareixeria. Però, dissortadament, no ha estat així. Els feudals els cacics, els que sempre estan a la que salta, els que s'aprofiten de tot, els que manaven amb la monarquia i avui volen manar amb la República, se'ns han tornat republicans.

Ahí injuriaven la República i els homes de la República. Avui injurien la monarquia i són més republicans que ningú.

Però als pobles hi ha republicans veritables, homes dignes i honorats que ja eren republicans quan els altres col·laboraven amb la dictadura. I als pobles hi ha malestar, hi ha descontent i neguit, perquè la República —per ignorància o per favoritisme—ha bandejat els veritables republicans i ha deixat en el seu lloc els republicans d'avui, els cacics, els feudals d'ahir. I avui, mentre la República té alcaldes que eren alcaldes de la dictadura, els veritables republicans, els que lluitaren i es sacrificaren, són escarnits i enxarxats i perseguits com en temps de la monarquia. La llei de defensa de la República s'hauria d'aplicar a aquests transfuques, a aquests Judes. Mentre no sigui així, mentre no desaparegui aquesta mala herba del caciquisme, mentre segueixin ocupant llocs els qui col·laboraren amb Alfons XIII i amb Primo de Rivera, no podrà creure en la Llei de defensa de la República.

Cada dia rebo cartes, precés, queixes de pobles, d'amics meus dels pobles. I avui vull escriure aquesta nota a ells i per ells.

De Begues—poble on ha triomfat la Lliga—em diuen que l'Ajuntament republicà anà a rebre oficialment el bisbe doctor Iruvita. Oblidant que oficialment no podien anar-lo a rebre, perquè ho prohibeix la República. Però hi ha una certa mena de gent que la República se la passa per la creu dels pantalons.

I em diuen també que un bon republicà, un republicà exemplar, veient la tufinada in-

noble de les drates, va trencar l'urna. I ara, els falsos republicans, els ex-col·laboradors de la monarquia, s'aprofiten d'això—que si fossin veritables republicans haurien de disculpar—per a processar-lo, per a llençar-lo a la misèria.

En canvi, sé jo d'un altre poble—que no vull nomenar per a no fer de delictor—en el qual passà el mateix cas. Però qui havia trencat l'urna era un amic i servent dels cacics.

I no tan sols no el perseguiren ni processaren, sinó que aquest mateix individu tingué prou força per alterar l'ordre i interrompre un míting pro-Estatut. Tot això emparat pel sergent de la guàrdia civil, que mancà al seu deure no detenint-lo el dia de les eleccions ni detenint-lo el dia del míting.

A Masquefa ha estat destituït l'alcalde, Joan Bonastre. Joan Bonastre és un republicà pur, digne, ple de coratge i de fe. I un dels homes més honorats que coneix. El governador de Barcelona ha destituït aquest home, aquest republicà digne. Ha deixat, en canvi, en el seu lloc, un lloc que usurpen, un lloc que ocupen indignament, tots els falsos republicans, tots els ex-cacics, tots els que s'empararen en els negocis porcs de la dictadura.

Són molts els pobles on regna el malestar, el neguit, el descontent, perquè encara manen els qui manaven quan la monarquia. I no se'm negarà que és ben absurd que manin en la República els que manaven en la monarquia.

Cal portar un xic de justícia a aquests pobles. Si no volem que aquests pobles portin dies de dol a la República.

Lluís CAPDEVILA

Un diputat com cal

Joaquim Pi i Arsuaga ha presentat al Parlament la següent proposició:

“A las Cortes Constituyentes: El cargo de diputado es absolutamente incompatible con cualquier empleo público, sea honorífico o retribuido.

El empleado público que acepte el cargo de diputado renuncia al empleo por el solo hecho de esa aceptación, sin necesidad de ninguna declaración expresa. Asimismo, el diputado que acepte un empleo público manifiesta, sin necesidad de otra declaración, que renuncia a la diputación.

No podrá ningún diputado recibir destino alguno del Gobierno hasta dos años después de haber terminado su cargo.”

Ens sembla molt bé.

Tenim entès que el senyor Gassol té un empleu municipal. I el senyor Aiguader, no sabem quin altre empleu, al Consorci del Port Franc.

Què hi diuen, aquests senyors, a la proposició de Pi i Arsuaga?

La guerra civil?
La guerra santa?
Garrotada i avall!

Alimentar-se del vent

Pensar que al poble l'acontentarem només parlant-li de democràcia, de llibertat i República és francament estúpid, creure els altres infectats de la pròpia incurable niciesia.

Les paraules democràcia, llibertat i República són molt boniques, sonen musicalment com una melodia a l'orella, no es pot negar.

Però si solament de pa no viu l'home, menys viu encara de paraules i frases llampants.

La llibertat, la democràcia i la República no agraden al poble per lo llargs i eufònics que aquests mots són, ans pel que expressen i signifiquen.

I aquesta significació és el que els polítics han de fer valer, si no volen passar per uns farsants.

¿Com goson parlar de llibertat els que protegeixen un ponci i un cap de policia que han restablert les presons governatives i les pallisses als detinguts?

¿Quina és la democràcia dels senyors que acaparen els sous i els càrrecs i mai no estan tips de dietes ni de poder?

¿Quina República de treballadors és aquesta en què no treballen més que la guàrdia civil i els guàrdies d'assalt?

De la República, la llibertat i la democràcia hem de fer-ne quelcom més que parlar-ne als periòdics i als mitings.

De promences i oferiments que no es compleixen mai, n'està tip el poble.

Fets, volen els ciutadans, i no paraules. Els fets són els que convenen. Els fets són els decisius i els demostratius.

Que les paraules són fum, i se les emporta el vent.

Responsabilitats

A la nostra terra existeix una visió opaca del que són veritablement les esquerres, una bona part d'electors que col·laboraren en fer-les triomfar, començant per negligir el deure que tenen de corroborar l'actuació d'aquesta nova ordenació política que ells mateixos implantaren.

La tasca començada pels representants i encarnadors de l'ideal popular es veu perseguida constantment pels que caigueren definitivament del capitell, i no dolen brams per sorprendre l'esquerrà ingenu, preparant-li paranys per fer-los caure a posta, en un fons confusionari. Cal, doncs, tenir en compte aquesta política corrompuda, puix del bon seny dels alliberats de les seves urpes, ha d'esdevenir el partit robust, sincer, i impecable de poble, condensat per unanimitat en un sector representatiu de catalans d'esquerra.

Fins ara els pobles hispànics no frueïen del dret democràtic; i quan tot just comencen a capgirar-se aquelles normes imperialistes que regien els destins d'Espanya, s'entretenen escoltant els que han perdut irremissiblement el seu estendard, sols perquè posen a la llum incongruències polítiques per deshonrar els homes elegits per governar el país; i aquest no és el deure dels que dipositaren a les urnes electorals el vot reivindicatiu.

L'ideal és cosa més sagrada i no bandeja, com el despit dels postergats; hem de sacrificar-nos més i mil vegades més, perquè la nostra ideologia quedi consolidada.

Aquesta democràcia que tots exigim, és més dura del que sembla establir-la en una terra que no n'hi ha hagut mai; hem de sacrificar els nostres interessos i posar-nos al nivell uniforme de les classes socials, i com que això imposa uns deures dolorosos, tots en fugim, i més a casa nostra, que tots tenim l'esperit aburgesat, àdhuc els que pretenen canviar radicalment els costums i les lleis de la societat.

Abans de l'adveniment de la República, tots els idearis que semblaven garantir l'alliberament de les classes socials, quedaven frustats, i mai no arribàvem a entrellucar aquella solvència indispensable que ens deien que ens era tan essencial per desenvolupar-nos i governar-nos. Tot plegat, un mite.

La monarquia, un mite; l'administració governamental, un mite; i tots els partits que es nodrien d'aquest mite, no podien oferir al poble una representació democràtica

de carn i ossos, com és la matrona republicana.

Heu-vos aquí que estant per damunt d'aquelles fantasies, no sabem encara on tenim el cor ni el seny, i ni escopim el rostre d'aquests malvats que, amb una careta de farsa grega, es presenten a l'escena fent de redemptors.

Tots els partits polítics que avui ostenten la màxima aspiració del poble han començat a desplegar els fulls de llur programa, i, com a tot arreu, a Catalunya tenim el nostre, basat en els principis humans de la democràcia, i vulguis o no vulguis, tots els que votarem per aquesta reforma social tenim el deure de secundar ara més que mai als homes que integren el directori; ells són els responsables, és cert; però nosaltres, què som? També en som, de responsables; i damunt nostre caurà la culpabilitat de no deixar-nos conduir, de deixar-nos enganyar per les rivalitats, de les passions suggerides en coses alienes en els fons de la nostra llibertat; i a l'hora de fer justícia no en podem fer, perquè serem tan pecadors com els culpables.

El patriotisme és el punt bàsic de l'ideal, i la psicologia del nostre patriotisme ha estat compulsada per tots els actes polítics que han tingut lloc en l'hemisferi espanyol, ara ocupat per homes vertaderament nostres; aquesta vegada no ha estat elegit el representant genuí de la materialitat catalana; aquesta vegada el poble, abrandat de fe, ha elevat als setials del Congrés l'home símbol, l'home pàtria; i com que aquesta espiritualitat és tan nostra, no hem d'entretenir-nos a posar els sentits en els homes que busquen totes les vileses per fer-la caure.

Si és que hem d'ésser esquerrans, n'hem d'ésser amb el cor i amb el seny.

BALDOMER XIFRÉ

Madrid vist per una esclatxa

Durant tota la setmana passada, el tema preferent de les converses polítiques ha estat la condemna de l'ex-rei, dictada per les Corts Constituents.

En Romanones obtingué, amb la seva defensa, el que un humorista amic nostre en deia "un èxit negatiu". Començà per dirnos que a En Llapissera no se'l podia condemnar sense escoltar-lo, i com tothom va

palesar proves eloqüents de la satisfacció amb què el veurien tornar entre una parella de la guàrdia civil, el senyor Figueroa digué que Alfons Darrer estava fora d'Espanya contra la seva voluntat.

Entre altres coses substancials, el defensor del monarca caigut explicà el cop d'Estat, confirmant que molts diputats catalans — els diputats de la "Lliga", naturalment — coneixien el propòsit d'En Primo de Rivera. D'això, ens en podria dir quelcom el senyor Cambó i En Duran i Ventosa.

Després digué que no es podia acomiadar el dictador com a un President del Consell. Amb això, hi estem conformes. Un President del Consell és un senyor que obra constitucionalment, i el senyor Primo havia penjat a can Felip aquest pacte entre el poble i la Corona, com es deia en temps de la monarquia per a designar el rei.

El més graciós del discurs del senyor Alvar, fou aquell paràgraf que deia, més o menys: "S'acusa al rei d'haver influenciat o realitzat determinats actes amb dany de l'administració, però no es diu sobre qui ha influït, per tal de saber si els influïts es passegen tranquil·lament per Espanya o per l'estranger".

A aquest paràgraf s'hauria pogut respondre allò que diuen que deia En Carulla, quan explicava algunes lliçons:

—Cínico, però verídico.

ELS TEMPS NO CANVIEN

"En los tiempos de la plenipotencia no hubiera sido yo solo — digué don Alvar, referint-se a la defensa règia. — Muchos todos se hubieran apresurado a la defensa, y a codazos hubiera tenido que llegar aquí".

Com han arribat fins a les Constituents i fins als càrrecs públics, molts republicans del 14 d'abril.

INCONSEQUÈNCIA

"Els fets s'anaren desenrotllant — continua dient el comte de Romanones, referint-se al dia de la proclamació de la República — sense que don Alfons volgués oposar a la força de l'opinió la força de l'exèrcit, i abdicà la corona".

Ací hi ha dues inconseqüències:

La primera és que don Alfons no va recórrer a l'exèrcit, perquè aquest, que havia obert molt els ulls des del dia 13 de setembre de 1923, va manifestar que no estava disposat a llençar-se a una guerra civil.

I la segona és que si l'ex-rei abdicà voluntàriament, i no davant de la força, com vol suposar el comte de Romanones, ¿com diu ara aquest mateix senyor que Alfons Darrer està fora d'Espanya contra la seva voluntat?

UN ACUDIT SOBRE EN RADA

Una coincidència, que ha servit perquè pels cafès es fes un "xisto" a l'esquena de "La voz de su amo", com diuen al fugitiu de la presó de Sevilla.

Vostès recordaran que En Rada féu, abans d'escapar-se, la vaga de la fam.

Ara bé: ¿saben com es deia un dels detinguts amb el qual fugí?

Es deia: *El Potaje*.

Correu de l'Estranger

LA DICTADURA A POLÒNIA: DE GENERAL A REI

El mariscal Pilsudski accentua més i més cada dia la seva política dictatorial. Ara, amb el procés de Brest-Litovsk, que ha interessat tot el liberalisme internacional, aquesta tendència s'ha posat novament de manifest.

El dictador polonès, que pateix un veritable deliri de grandeses, ha decidit, d'un quant temps ençà, acabar tot control parlamentari i tota oposició al règim que ell ha instituït mitjançant l'ajuda de la casta militar.

El general Pilsudski no ha reculat davant de cap mitjà, per arbitrari i condemnable que fos, per tal d'anorrear tots aquells adversaris que no es dobleguen davant la seva voluntat sobirana.

El mes de setembre de l'any 1930, el Govern de Varsòvia va fer empresonar, a la fortalesa de Brest-Litovsk, vint i un diputats, entre els quals hi havia els principals caps dels partits polítics que havien gosat defensar els drets del Parlament. A la presó, foren sotmesos a totes les tortures físiques i morals imaginables, a aquelles mateixes tortures que el tsarisme infligia als seus presoners polítics.

Finalment, davant les protestes de l'opinió pública polonesa i de l'opinió liberal europea, el general Pilsudski n'ha alliberat alguns, però ha mantingut l'empresonament contra onze, als quals acusa d'haver volgut enderrocar la dictadura.

Són, doncs, els homes més dignes de Polònia, els que, en els moments actuals, estan en perill. ¿Gosaran condemnar-los, els tribunals de Polònia, per tal de satisfer els desigs del dictador? Seria la negació absoluta de tota justícia...

Però hom diu que el general, a fi d'exercir millor l'absolutisme, té la intenció de fer-se oferir, pels seus partidaris, la corona de Polònia. La camarilla militar que el vota, es prestarà sens dubte, encisada, a aquesta estúpida i grotesca maniobra...

UNA REPÚBLICA DE TRETZE ANYS

El 28 d'octubre darrer, la República txeco-slovaca ha celebrat el seu tretzè aniversari. El 28 d'octubre de 1918, en efecte, Txeco-slovàquia es deslliurava d'una opressió de segles...

La jove República txeco-slovaca té actualment seriosos motius d'inquietud. Auster i paternal a la vegada, el seu noble i vell president, el president Tomàs Masaryk, ha declarat, amb motiu d'aquesta festa nacional, que és allí l'aniversari de la República, que en el tumult del seu alliberament i fundació van posar-se en acció elements empenosos, més per l'esperit d'aventura, que no pas pel sentiment del sacrifici i del deure.

— "Alguns homes — va dir el President Masaryk, amb paraules que a nosaltres, catalans, ens arriben al cor — han estat portats a la direcció dels negocis públics, sense que aquests homes estiguin, ni per llur moralitat, ni per llur valor intel·lectual, a l'alçada de llur tasca. Corromputs, amenacen de corrompre també l'opinió. Ja és temps de salvaguardar la salubritat de l'atmosfera política, perquè la política d'una democràcia ha d'ésser una política moral".

L'ascetisme intel·lectual del president Masaryk, amb tot, ha salvat la República. Fill d'un obrer forjador, i havent assolit pel seu sol esforç els més alts mereixements de la intel·ligència, el president Masaryk té guanyats, amb mèrits sobrants, tot l'amor i la veneració tota del seu poble.

On son els mestres de la República

En tot canvi de règim el primer que deu fer-se és solidificar-lo, però començant pels fonaments. Es el nou edifici de l'avenir, que ha d'ésser el suport contra tots els possibles tremolins dels adversaris polítics.

L'Escola n'és una garantia veritat, però segons amb quina classe de mestres. El fet de parlar de la creació d'escoles de faísó general, com ve fent Marcellí Domingo, no és cap mena de garantia pels pares que un dia dugueren la República, que, pràcticament, es troben desil·lusionats.

Els mestres que dia darrera dia es veien vexats, perseguits per la dictadura, avui no tenen la porta oberta per continuar llur tasca democratitzadora; tenen el "defecte" de no haver volgut fer mai oposicions per a no servir sota la direcció d'un règim monàrquic. I els fets parlaran per nosaltres.

Semblava que els mestres que des de l'escola havien anat forjant aquest esperit republicà, que anava amarant fins dintre les famílies, amb el contrapès de veure tancada la classe per qualsevol dels inspectors de "por", que si ells eren el caliu més ferm de la nova flama, la República els ho tindria en compte. Des del ministre d'Instrucció Pública se'ls deixa de banda, se'ls vol condemnar a uns cursets de tres mesos per a demostrar llur "capacitat", en una barreja de clericals i republicans d'abans del famós 12 d'abril. Són uns cursets on no poden anar els pobres, els sacrificats, els vexats per la monarquia, perquè no els queden quatre pessetes després de la lluita i, en canvi, es pretén condemnar-los a tres mesos sense dur el pa a taula, vivint de l'aire del cel, malgrat l'article primer de la Constitució fer constar que aquesta "es una República de treballadores de totes classes".

Durant aquests tres mesos perden la col·locació, sabent, a la bestreta, que 14.000 mestres quedaran al mig del carrer, perquè sols volen considerar "capacitats" pel nombre de places que hi hagi.

Tenim, per altra banda, el cas de Barcelona: Marcellí Domingo dona dues-centes places; per a qui? Toqueu ferro: solament pels "nacionales". I pitjor encara: l'Ajuntament—el nostre gran Ajuntament—en dona, a més a més, trenta, que solament poden sol·licitar els "nacionales". Bé que es donin garanties pels pocs nacionals que tot servint la monarquia s'aguantaren fermes i no foren els primers cacies de la dictadura en pobles i ciutats, com tants n'hi ha.

Caldria una revisió dels qui políticament han estat els particulars que han treballat per l'adveniment de la República, i unes quantes visites d'inspectors per si llur escola rutlla bé, amb èxit, amb profit pels nens. Aquesta seria la justícia i la millor capacitació per a seguir educant les ànimes dels petits. Seria una garantia per l'enfortiment de la República, que aquests fossin els nous mestres nacionals o de l'Ajuntament.

Que no oblidin els polítics que tal vegada es constitueixi, en breu termini, una intel·ligència entre mestres i obrers, pares que volen saber a mans de qui posen llurs fills, i que es comenci una campanya que les veus de sirena no embaucaran més. Si el mestre continua redreçant-se, parlant sobre punts viscuts, en el míting i en la Premsa, donarà l'empenta per anul·lar tots els escarafalls de focs d'artifici.

Algú dirà: Ah, bé, ja es veu; volen xucar del pressupost de l'Estat. No és aquest el cas: volen la garantia de poder treballar, al menys, com fins ara, que no serà possible davant la nova creació d'escoles que, per

ésser gratuïtes, quedaran desertes les dels particulars, per raons econòmiques de les llars obreres. I els de la classe mitja i rica? Aquests, ja tindran els "padres", "hermanos" i demés família celestial, que per ara són els amos del carrer, que àdhuc sense títol continuen dirigint escoles com en l'època de les vaques grasses!

No és clar el cas? Doncs, el que vulgui parlar-ne, que ho faci, que per nosaltres no quedarà penjada la controvèrsia.

DEMÒFIL CATALÀ

Proses ciutadanes

LA CACERA DE L'HOMÈ.

Aquests darrers dies hem vist, pels nostres propis ulls i als voltants dels mercats de la ciutat, com són complides les ordres de l'Ajuntament, pel que fa referència a la venda ambulants. Els nostres lectors saben prou bé que sempre hem combatut aquesta mena de comerciants que surten com a bolets en algunes de les nostres barriades. Els hem combatut, però mai no hem dit que cal exterminar-los, ni com a venedors ni com a ciutadans. Nosaltres acceptàvem la venda ambulants, sempre que paguessin un tribut municipal com altres establiments, i sempre, també, que els gèneres que venguessin estiguessin en bones condicions. Tan sols exigint aquestes dues coses, la venda ambulants minvaria força, de la mateixa manera que han minvat els cotxes tronats, quan les ordres han estat serioses.

Però una cosa es prohibir la venda ambulants, i una altra perseguir la pobra gent que destina quatre miserables pessetes a comprar un ram de plàtans i vendre'ls amb un petit guany. Aquests darrers dies hem vist, als voltants del mercat de Santa Caterina, com eren perseguits homes, dones i criatures, i com els flamants policies de la porra, col·laborant amb els urbans i mossos de plaça, fent l'"home" (anàvem a dir el bèstia), trepitjaven verdures, plàtans, cistells de cebes i altres articles que van costar les seves pessetes moments abans. Els trepitjaven saltant al seu damunt, com iniciant una dansa nova i feréstega, segurament pensant que a les seves respectives cases hi manca precisament allò, per a no anar tan estrets de cinturó...

Està clar que les notes oficioses de la Casa Gran no en parlen d'aquestes "raz-zies", que fan els seus agents amb els del Govern Civil. En les seves notes, ens parlen de centenars de quilograms de verdures portats als asils i algunes detencions per insolentiar-se amb l'autoritat. Nosaltres voldríem que aquests regidors, el mateix senyor Governador, ens diguessin quina cara farien quan veurien trepitjar el que els ha costat les seves pessetes i si tindrien gaire paciència en contemplar com li roben el que ell ha pagat religiosament.

Hem de tenir en compte que la major part d'aquests venedors ambulants són pobres que no tenen més diners que els que destinen al negoci quotidià. Són gent que prefereixen dedicar-se a la venda ambulants, abans de demanar almoïna o tombar de panxa al sol un policia, per tal de resoldre el problema de les subsistències a casa seva. Són gent, per fi, que mereixen més respec-

te que l'insult, una quinzena o un cop de porra. Molts d'ells són obrers sense treball que es donen vergonya d'anar a cercar el ranxo als quaters, i tenen fills que els demanen pa. I ja que l'Ajuntament és pobre i no els pot socórrer, ja que la Generalitat, tranquil·la i confiada, no dóna compte dels subsidis a què han estat destinades les mils pessetes recollides, aquesta gent tenen el dret de guanyar-se la vida sense anar a robar, com fan molts d'altres als quals la policia no molesta gens ni mica.

Nosaltres voldríem que aquest problema de la venda ambulants es resolgués aviat. Però sense policies; perquè, si el senyor Governador vol, aquest luxe de forces pot servir per coses molt més importats que perseguir homes honrats. Cada dia es registren atracaments, cada dia la gent de l'hampa en fa alguna de les seves. I la policia, senyor Anguera de Sojo, que és la mateixa de sempre, els coneix i els deixa operar tranquil·lament, per tal de dedicar-se a donar quatre puntades de peu a un meló o aixafar mitja dotzena de cols...

DOMÈNEC DIUMENGE

El dit a la llaga

D'UN DISCURS D'INDALECIO PRIETO

Indalecio Prieto, quan es discutia la conveniència o no conveniència del Senat, pronuncià un discurs que no fou prou comentat. I el discurs mereixia el comentari.

Heu-vos aquí unes quantes de les coses que, plenes de substància i de veritat, digué Indalecio Prieto:

"El defecto esencial de estas Cortes Constituyentes ha sido su falta de valentía, ha sido su timidez, ha sido ese afán transaccionista que está desdibujando el ideal de la República".

"La República era simplemente un molde. Ese molde había que llenarlo con contenido democrático. Y el peligro más grande que corría la República era que, apoderados determinados elementos del molde republicanó, lo volvieran a llenar con todas las heces de la podredumbre caciquil y de la escoria social de España. Y para la realización de estos designios, a mi juicio dañosos y peligrosísimos para la República. no sólo se busca, mediante cierta labor de atracción, el llenar el molde republicano con elementos que debieran estar ahora, y por razón de salubridad, apartados de la vida pública española, sino que además se va una deformación del propio molde".

"Sucede el fenómeno curioso de que, quedando reducida la fracción conservadora y derechista de la República española a una veintena o treintena de diputados, otra fracción más poderosa, con rótulo radical, corre hacia ella para suplirla, para auxiliarla en las funciones conservadoras".

Així voldríem que parlessin tots els ministres!

Com les gasten els jesuïtes

Ha caigut a les nostres mans pecadores una fulla de propaganda jesuïtica. Es editada a Valladolid, impresa a la Casa Social Catòlica i signada pel pare R. V.

I diu coses tan cristianes i edificants com les següents:

"...en cuanto a la predicación, ved cómo pienso yo predicar en adelante:

No pienso dar un buen consejo; a los jóvenes pienso decirles que se den todo cuanto puedan a la diversión, al amor, a la alegría... que no dejen pasar sin gozar los impulsos de la juventud, que no desprecien las rosas y las flores—com si les roses no fossin flors—del amor"... Com a cursi, val a dir que ho és més que don "Joaquín" Montaner

"A las jóvenes, que se dejen de remilgos y de escrúpulos, que vayan sin recelo a los teatros"—doncs com hi han d'anar, sinó sense "recelos" ni "escrúpulos"? —Y a los bailes y a los placeres."

"A las señoras y señores, que no crean en todo eso de la santidad del matrimonio, y den las naturales expansiones al alma." — A l'"alma", no; l'"alma" no hi té res a veure!

"A los obreros, que no sean bobos, que no hay cielo" — ja ho saben—, y que no se dejen dominar de una pandilla de burgueses comilones, egoístas, codiciosos."

"A los capitalistas y burgueses, que traten a los proletarios como se merecen, a latigazos." Ja ho fan.

"Así pienso predicar. Yo no pienso — quina afició té al "pienso", aquest jesuïta— "aconsejar ya a nadie ni paciencia ni caridad ni castidad ni pudor ni nada... ¿Para qué?"

"Vamos a pasar la vida lo mejor que podamos, comiendo un poco mejor, durmiendo un poco más, estudiando un poco menos, robando todo lo que podamos"—ara ho endevines!—"porque nos han robado a nosotros más de lo que nosotros podemos robar adulando, engañando; ganando." — Ara t'equivoques. Robar-vos a vosaltres és impossible!

"Y, por supuesto, dejémonos de nuestra mansedumbre y paciencia. Duro a quien nos ataque y quiera quitarnos los privilegios que se nos deben! Nos ayudaremos mutuamente, como una de tantas sociedades de socorros mutuos de las que hay en todos los partidos, y así seremos más respetados, y si no más queridos, por lo menos más temidos y más reverenciados."

Què us en sembla d'aquestes intencions? I què en pensen els homes que creen la Llei de defensa de la República?

Botons de foc

La Publicidad, recordeu-ho bé: és el diari que el dia dotze d'abril traïa a Macià... per anar a agenollar-se als peus de Macià el dia catorze.

A veure si es pescava alguna cosa.

No cregueu en els que es diuen republicans de dreta. Republicans de dreta vol dir enemics de la República.

Bé ho està demostrant el diari on escup de tant en tant la seva bava l'ex-seminarista Brunet.

La Publicidad, diari que fa pudor de burges, de capellà i de capelleta, no intentava un atac contra uns homes d'esquerra: intentava un atac contra Catalunya i contra la República.

La Campana de Gràcia

prepara grans reformes. Redacció, col·laboració, il·lustració, format, tot ho millorarem.

La Campana de Gràcia, que avui pot repicar amb llibertat, vol celebrar els seus repics vestint-se de festa.

La Campana de Gràcia, cada dia més llegida i estimada dels seus lectors, vol correspondre a aquesta atenció i a aquesta estimació, fent reformes.

Res: Any nou, vida nova!

—Tu també aniràs a Fernando Poo, si no vas amb compte.

La Publicitat és l'ABC de Catalunya i a tots els veritablement republicans, a tots els veritablement dignes i honorats, els fa tant fàstic com l'ABC.

¿I aquell Joaquín Montaner, secretari de l'Exposició — és a dir: col·laborador de la dictadura —, i poeta cursi? Què se n'ha fet d'aquell Joaquín Montaner?

Que consti que no l'oblidem.

Hom diu que Fernández Valdés (a) "el Xato", l'amic del fill de Barrera, encara és a la presó.

Hem de confessar sincerament que ens en alegrem.

"No em faig amb brètols", ha dit Campalans, referint-se a Manuel Brunet.

Són les paraules més encertades, més justes que s'han dit en l'"afer Bloch-Brunet".

El senyor Joan Casanoves no es cansa de dir que ell no va anar al dinar de Mr. Bloch.

Si ja el creiem, home de Déu! A més a més: no ve d'un dinar!

Menys rancúnies personals, senyors! I més amor a Catalunya!

UN GENERAL DE LA REPUBLICA

El general Enric Ruiz Fornells és autor d'un llibre titulat "La educació moral del soldado".

En aquest llibre es llegeixen coses com les següents:

"Adorne vuestra casa un retrato de su majestad el rey, y haced que vuestros hijos reverencien su persona augusta".

L'autor d'aquestes paraules, monàrquic convençut pel que es veu, és actual subsecretari del ministeri de la guerra.

El cap ens roda!

El que vol fer feina és Miguel Maura. Una feina que a la República i als republicans els parà poca gràcia.

Llegiu les informacions del Congrés. Veureu que s'hi fa molta barrila. Molta gresca i molt poca feina.

El Nunci ha visitat el senyor Lerroux. Els periodistes li han preguntat el motiu

de la visita, i el Nunci ha dit que era un motiu de cortesia.

Si que es torna polida, amb els republicans, la gent de sotana!

"ABC", "El Sol", "Ahora", "La Veu de Catalunya", "La Vanguardia".

No els sembla que se sent certa pudor?

No volem impunitat. La impunitat fóra la mort de la República. Volem responsabilitats.

A. M. D. G.

Com ho tradueix el poble: Al Mul Donu-li Garrofes.

EL DESARMAMENT

Bé; suposem que tots els ciutadans de Barcelona hagin lliurat llurs armes... No haurà arribat el moment que els pistolers i atracadors siguin els amos absoluts de la ciutat?

Què hi diu el senyor Anguera?

Ja ha comprès ben bé el senyor Sojo la seva responsabilitat?

TRAICIÓ I RECOMPENSA

El rei d'Anglaterra ha concedit el títol de vescomte al senyor Snowden.

El senyor Snowden és, com saben els nostres lectors, el ministre de Finances socialista que ara, amb el senyor MacDonald, acaba de traïr el seu partit.

I aquestes coses—como no, mi amigo!—sempre són complidament recompensades.

UN "DESATINO"

En un editorial de "El Debate" hom ha afirmat que era un "desatino" augmentar la designació per a les necessitats escolars.

Ho comprenem: la força de "El Debate" i dels seus homes—llegeixis, a Catalunya, "La Veu", la Lliga i companyia—resideix en l'analfabetisme.

La de la República, en canvi, resideix en l'educació ciutadana.

I a això es va dretament.

Diu el peu d'una caricatura que publica l'orque dels Jesuïtes, tolerat gràcies a l'empatx de legalitat que disfrutem A. M. D. G.

—Macià ha començat ja las consultas.

—Y que dicen los psiquiatras?

Doncs diuen, distingits sagristans, que no tenen temps de dir res, perquè prou feina tenen a diagnosticar la colla de deficientes mentals, histèrics i Torrats que varen donar darrerament els grotescs espectacles d'Ezquoga.

SANT ANDREU DE LLAVANERES

Portem set mesos de República, i encara els regidors actuals no han demanat cap responsabilitat d'algunes persones que hi ha dels del temps de la dictadura.

Cal, doncs, que els que us dieu republicans feu justícia i fer saber al poble com i de quina manera foren gastades les mils pessetes de deute que ara tots en rebrem les conseqüències.

De no obrar d'aquesta forma, no cabrà dubte que sereu per la Hisenda Municipal iguals que els han substituït.

Jaume Sala

CASTELLBELL I VILAR

"BARRI BURÉS"

La vida de gent de poble és tèrbola, monòtona, sens variacions, sempre igual. Per això, l'article que recentment hem publicat d'aquest barri, ha estat sucosament comentat, encara que amb grotesca por. Els al·ludits—lligueros, cacics i clericals—s'han escandalitzat. Creient se ésser el que en altre temps havien estat—uns "matons"—, han tingut el cinisme de dir que a la façana del "Casal" no hi havia un escut de Catalunya, que era una lira. Hipòcrites! Homes de dues cares! Quan en temps de la dictadura fou construït aquest escut, aquesta gent, que encara es deien catalanistes—catalanistes de llacets i banderetes—, per por de "si ens el faran treure", procuraren simular-hi una lira. No obstant, tothom veia en ell, únicament, les quatre barres.

Ara s'han desemmascarat, sense voler, els ha caigut aquella "carena", amb què anys ha es tapaven, i amb fàstic, els hem vist tal com són.

Per això, perquè tothom els conegui, en darem uns botons de mostra: Quan En Macià anà a Manresa, el President de l'orfeó "La Formiga"—intim amic del director de la fàbrica, d'aquell cacic, amb pudor de clergue, conyé repetir-ho perquè tothom el conegui i el recordi—, fou dels primers que estrenyé la mà a l'il·lustre President. El dia següent bramulava que ell votaria a les dretes—tenia por de dir la Lliga—, perquè era el seu ideal. El 14 d'Abril, aquesta gent vil no deien res; semblaven gossos garrotejats. Uns dies després, reberen ordres del gerent de la fàbrica—un altre que s'havia tornat republicà—. Immediatament, dues banderes onejaren al portal de la fàbrica. El dia 1 de maig, aquests homes de dues cares organitzaren una manifestació, recurrent amb grans banderes de paper els barris veïns, fins que aquests, veient los el "Il·lustre", tot tractant-los de rucs, els esquivaren.

Aquesta gent hipòcrita i d'ànima negra, han procurat enterbolir el cervells amb banderetes i cançonetes de Nadal. L'únic fi que els ha mogut és tapar les "quatre barres" que despòticament imperen damunt de nosaltres. Les "quatre barres" que tots hauriem de veure i que ens fan uns homes morts, uns homes aniquilats. Heu-vos-les aci: La "barra" amb que ens amenaça i oprimeix l'apoderat. La "barra" amb que ens tracta el cacic, o sigui el director. La "barra" amb que ens roben—emparats pels primers—els tenders i detallistes. Si algú protesta, li diuen que es giri d'esquena, que no ho veurà, o que

vagi a la botiga del costat, perquè saben que no n'hi ha cap més. El cacic ho priva. Finalment, la "barra"—aquesta és la més dolorosa—que teniu vosaltres, companys de treball, de confrontar vos amb aquesta gent, que van per a fer fracassar les bones opinions dels homes. Allunyeu-vos en, amics: No veieu que sempre ens han enganyat i esclavitzat?

PUNT

SANT CELONI

Sr. Director de "La Campana de Gràcia". Molt senyor meu:

Com si l'atur forçós d'aquesta vila no fos prou extens, la patronal del ram de construcció ha acabat de agreujar-lo despatxant la majoria dels seus jornalers.

Aquests humils treballadors, que molts d'ells, en temps d'eleccions, són menats pel ronsal mansament a votar la candidatura de l'amo, avui, aquests senyors potentats, agraits a tal sacrifici de llurs esclaus, els han fet ofrena d'un collar de gos, car d'aquesta forma podran cenyir se els pantalons i no donar-se compte que se'ls aprima la panxa, i amb veu de falsat cridar a favor del triumvirat patriòtic, lliguero i republicà de pro cessó.

Si; tots aquests polítics d'"enchufe", que, en temps de la dictadura, eren socis de la "Patriòtica", firmaven l'àlbum d'homenatge als Primo, Barrera, Anido i Milans, i s'exhibien en banquets i disbauxes, avui s'excusen que era per temença de la malastruga dels seus interessos.

Com voleu que aquests "panxistes" tinguin compassió dels seus bens, que han esquilat tantes vegades?

Fins que la majoria de treballadors es doni compte que no es viu de raspallades, sinó de pa, aquest poble no deixarà d'ésser la riota de la "provincia", com ho és avui.

PEP DE LA FARINA

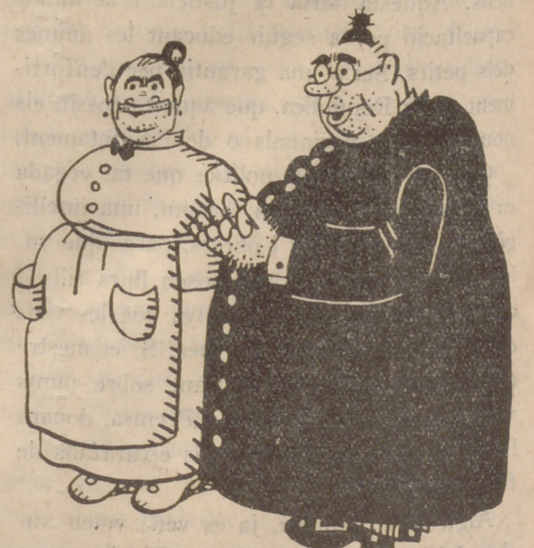
J. D.—Es massa llarg.

P. F.—Està bé, i la publicuem.

R. R.—Ha anat al cove, per diverses causes.

M. B. S.—No sabem pas que dir-vos; però no podem fer el setmanari per un poble tot sol.

Imp. "La Campana" i "L'Esquella", Om. 8.

Potser farem negoci encara. Et podria vendre a algun anti-quari.